Helen Martins

Divocí koně

Smělé plány

KLOKAN

edice

Copyright © 2023 Fischer Sauerländer GmbH,
Frankfurt am Main
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469
Weinheim
Translation © Věra Kloudová, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
WILD HORSES – DEM GLŰCK ENTGEGEN
vydaného v roce 2023 nakladatelstvím Fischer
Sauerländer GmbH
přeložila Věra Kloudová
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-716-9

Sněhová bouře

„Chyť si mě! Chyť si mě!“

Stella, malé hříbátko Alby a Nočního větra, pádila po louce jako vítr. Její malý bráška Rocky se ji snažil chytit, ale vždycky když už ji skoro měl, uskočila za strom. Když ho chtěl oběhnout zleva, utekla mu z pravé strany, a když utíkal doprava, vydala se zase na druhou stranu. Rocky frkal a potřásal hřívou.

„Mami! Stella mě zlobí!“

Alba tiše zafrkala. Takhle to šlo už celý den. Mohl za to vítr, který tímto údolím vanul celé tři měsíce, chladný východní vítr, který ohlašoval studenější počasí. Ze stromů už spadaly poslední červenožluté listy a po loukách tančily stejně tak divoce jako hříbata. Zima klepala na dveře.

Alba dosud zažila na svobodě jenom jednu zimu a ta se jí moc líbila. Sice byla dost studená, ale padaly sněhové vločky. Putovala tenkrát s velkým stádem

k Velkému oceánu, a když už byly chlad a déšť nebo sníh k nevydržení, postavili se koně co nejtěsněji k sobě a vzájemně se chránili před špatným počasím. I u Velkého oceánu vály ostré větry a moře vytvářelo vlny vysoké jako hory, ale když červené slunce zapadlo do vln, všichni na několik chvil zadrželi dech a s drsným větrem a chladným počasím se smířili.

Nyní, když byli jen v malé skupině, pro ně nebylo tak jednoduché obrnit se proti chladu. S trpasličím ponym Drobkem, obrovskou klisnou Peggy, Albiným milovaným hřebcem a vysněným partnerem Nočním větrem i jejich oběma hříbaty Stellou a Rockym jich bylo příliš málo na to, aby vytvořili stádo, v němž by se mohli vzájemně zahřívat. Hříbata byla ještě malá, takže nemohla stát na kraji skupiny a chránit ostatní před bouří a deštěm.

Obzvlášť Rocky ještě potřeboval hodně tepla. Byl mnohem menší a slabší než Albino vlastní hříbě Stella. Rocky ve skutečnosti náležel achaltekinům, stádu divokých koní, kteří patřili mezi Albiny největší nepřátele.

Jeho matka se však o své mládě nepostarala, nechala ho opuštěného ležet mezi skalami. Kdyby ho Stella tenkrát nenašla a Alba nekojila, nepřežil by. Ale naštěstí ho Alba s Nočním větrem a Stellou objevili včas a přijali mezi sebe, jako by to bylo jejich vlastní hříbě.

On sám si však na to nepamatoval, považoval Albu a Nočního větra za své rodiče a Stellu za sestřičku. A přesně takhle to bylo úplně v pořádku. Patřil k nim.

Alba se na svá hříbata dívala, jak si hrají. Obě už vyrostla, ale stále byla s matkou velmi úzce propojena. Kdyby se narodila – stejně jako Alba a Noční vítr – jako závodní koně ve stáji, oddělili by je od matky až příliš brzy. Alba si ještě velice dobře vzpomínala, jak se jí to tehdy stalo. Celé dny a noci plakala a volala maminku, a stejně tak zoufale ržála i její matka. Na to Alba nikdy nezapomněla. Vždy po své matce toužila a našla klid teprve minulý podzim, kdy se s ní konečně znovu setkala.

Její hříbata Stella a Rocky by měla prožít jiný život. Budou smět pít mateřské mléko, dokud budou chtít. Ale už teď ho chtěla méně. Obě totiž viděla, že ostatní dospělí koně jedí trávu. Vlastně už pila mléko jenom tehdy, když se chtěla ukolébat ke spánku. Alba s Nočním větrem jim ukázali rostliny, které smějí jíst a které jim budou prospívat. Například kopřivy, pampelišky nebo heřmánek. Pro hříbata ještě nebylo vůbec jednoduché dostat se se svými krátkými krky tlamou až k zemi. Stella a Rocky vždycky rozkročili nohy a sklonili se tak hluboko, jak to jen šlo.

Vypadalo to dost legračně. Zároveň to ale bylo nebezpečné. V této oblasti žilo hodně divokých zvířat, a lišky nebo rysi jen čekali na takové okamžiky, kdy by se dostali k čerstvému masu. Hříbátka byla neopatrná a hlavně nezkušená. Pro divoká zvířata se tak stávala snadnou kořistí.

Alba si povzdychla. Nebylo jednoduché hříbata vychovávat. Oba mladí koníci rádi řádili a rozpustile si spolu hráli, mohlo se tedy snadno stát, že ztratí

ostražitost. Samozřejmě jim nechtěla kazit radost, ale hříbata se musí naučit i dávat pozor. Svět přece není žádné velké hřiště. Všude číhá spousta nebezpečí. A Alba měla hned dvě hříbata, na která musela dohlížet. Stella byla vždycky dost divoká a dokázala Rockyho svou rozpustilostí nakazit. Bylo dobře, že Noční vítr při výchově hodně pomáhal.

„Albo? Půjdeš sem?“ zavolal na ni Noční vítr.

Alba zvedla hlavu a zahleděla se směrem ke stádu. Noční vítr tam stál společně s Drobkem a Peggy. Uši se jim točily do všech stran, těla se lehce pohybovala. Bylo to jasné: chtěli probrat něco důležitého. Alba zneklidněně pohlédla na mláďata. Pak hodila hlavou do týla na znamení, že ji hříbata mají následovat. Stella a Rocky přestali řádit a přidali se k matce. Společně doklusali ke skupině ostatních.

„Co se děje?“

„Přemýšlíme, že půjdeme dál,“ oznámila Peggy. „Vítr je stále ostřejší a studenější. Ve vzduchu je cítit vlhkost. Brzy začne sněžit.“

„Možná že v lese najdeme lepší útočiště,“ doplnil ji Noční vítr. „Co myslíš, drahá?“

A něžně Albu kousl do krku. Alba spokojeně zamručela a přitiskla se ještě blíže k vraníkově tlamě. Měla ráda, když ji laskal. Zároveň však přemýšlela.

„To je pravda. V lese bude tepleji. A budeme tam lépe chráněni před sněhem. Jenom tam bohužel není tolik možností, co jíst.“

Drobek si odfrkl. „Já naštěstí moc jíst nepotřebuju,“ prohlásil. „Ale Peggy spořádá celou polovinu louky.

A pro tebe, Albo, bude taky lepší, když budeš mít dost jídla, dokud kojíš hříbátka.“

„Možná bychom se mohli vydat do oblasti kolem Svobodného lesa,“ přemítala Alba. „Tam je dostatek trávy, a přitom les je blízko. Tam bychom se v případě nutnosti mohli schovat.“

Ještě chvíli spolu diskutovali. Každý měl nějaký názor. To bylo na tomto stádě neobvyklé. Neměli vůdce, který by určoval, co budou dělat nebo kam se vydají. Všechny problémy řešili společně.

Alba už zažila i úplně jinou situaci. Když ještě žila ve stádě achaltekinů, určoval vždy jejich vůdce Pawel, kam půjdou. Pawel ale nebyl příliš chytrý vedoucí hřebec. Vždy prosazoval jenom to, co jemu zrovna bylo nejpříjemnější. Stádo se však proti němu bohužel nikdy nepostavilo.

Alba si položila hlavu na krk Nočního větra a zhluboka vdechovala jeho pach. Byla tak šťastná, že v tomto stádě to chodí jinak.

„Takže pojďme,“ řekla Peggy. „Vydejme se na cestu. Musíme přejít Hlubokou řeku, ale až budeme na druhé straně, bude slunce stát nejvýš. Můžeme tak snadno uschnout.“

Alba pomyslela na Hlubokou řeku a otřásla se. Voda tam byla určitě ledově studená. Neměli však na výběr, pokud se chtěli vydat tím směrem.

„Stello, Rocky, pojďte ke mně!“ zavolala přísně. „Máme před sebou dlouhé putování.“

Skupina koní se pomalu vydala na cestu. Jako první šla velká Peggy, poté Drobek a za ním Alba s hříbaty.

Malé stádo uzavíral Noční vítr a dával pozor na to, aby nikoho neztratili z dohledu.

Když přecházeli Farmářovu zemi, začalo sněžit. Z oblohy padaly bílé vločky připomínající malé hvězdičky a proměňovaly krajinu v bílý zimní svět.

„Mami, podívej! Co to je?“ zvolala Stella. Oddělila se od matky a skotačila přes louku. Přitom házela hlavou do týla a pokoušela se tlamou chytat vločky. Rocky se k ní hned přidal. Oba řehtali jako blázni a jejich jasné hříběcí hlásky se rozléhaly po údolí. Noční vítr jim nejprve chtěl vynadat a zahnat je zpátky k Albě, ale pak začala ve sněhu tančit a chytat vločky i Peggy. Ani ona ještě nikdy nezažila sníh, co byla na svobodě, a tak se chovala stejně rozpustile jako obě hříbátka. Dokonce je snad i předčila.

S nadšeným mručením sebou hodila do sněhu a válela se ze strany na stranu. Přitom divoce kopala nohama do vzduchu. Hříbata ji okamžitě musela napodobit. Teď už se Alba nahlas smála.

„Vy jste jak utržení ze řetězu!“ volala. Ani ona ale nakonec nedokázala zůstat vážná. Také se vrhla do sněhu a koulela se zleva doprava. A pak se přidali i Noční vítr a Drobek. Oba napodobili hříbata, tančili s řehtáním v bílém sněhu a hodili sebou na zem, aby se váleli sem a tam.

Když se konečně zase postavili na nohy, vytřepali si hřívu, až kolem vířily sněhové vločky. Pak se ztišili, zastavili se a rozhlédli se kolem sebe. U jednoho keře stáli dva jeleni wapiti a s údivem na ně hleděli. Tak zvláštní koně nejspíš ještě nikdy neviděli.

„Jde se dál!“ zavelel Noční vítr. „Než si všechna zvířata budou myslet, že jsme se dočista zbláznili…“

Se smíchem pokračovali v cestě.

Z oblohy se sypal stále hustší sníh. Stádo se k sobě ještě víc přimklo. Snažili se držet v bílé krajině správný směr.

„Slunce musí být stále za námi,“ vysvětloval Noční vítr hříbatům. „To znamená, že jdeme dobře.“

„Ale já slunce už nevidím,“ stěžovala si Stella.

„Není potřeba ho vidět. Musíme ho ale cítit,“ prohlásila Alba. „A teď nám nejvíc hřeje do zad.“

„Já to slunce ale vůbec necítím,“ stěžoval si Rocky a otřepal se. „Je mi zima po celém těle.“

„Tak pojď trochu blíž ke mně,“ navrhla mu Alba. „Zahřeju tě.“

A Rocky to taky hned udělal. Pomalu pokračovali dál. Alba si dělala starosti při pomyšlení na studenou vodu v Hluboké řece.

Nesnadný přechod řeky

Když dorazili ke břehu řeky, čekalo tam na ně překvapení. Od té doby, co zde byli naposled, postavili přes řeku dřevěný most. Vedly k němu schody, poté se přes vodu jako oblouk klenula úzká dřevěná lávka a potom se zase po schodech scházelo dolů.

„Přes něco takového v životě nepůjdu!“ zvolala Peggy a potřásla dlouhou hřívou. „To ví přece každý, že mě to neudrží.“

Odhodlaně se vydala k řece a ponořila kopyto do vody. Pak vyděšeně vyskočila a potichu zaklela.

„To snad není pravda. Vždyť mi umrznou nohy!“

„Měli bychom být rádi, že nám lidé postavili most,“ pronesl Noční vítr. „A ještě k tomu se zábradlím, abychom nespadli do vody. Takže jestli chcete slyšet můj názor, já jdu po mostě.“

A udělal krok na první schod. Ostatní se postavili do půlkruhu kolem něj a dívali se na jeho první pokusy o chůzi po schodech. I Peggy se ke skupině přidala. Nedůvěřivě mhouřila oči a pozorovala ho.

Alba si všimla, že Noční vítr je neklidný, ale nechce to na sobě dát znát. Odvážně kladl jedno kopyto před druhé. Schody zavrzaly. Nakonec došel až k lávce.

„Trochu to klouže," zavolal. „Ale vlastně to není problém. Jenom se musí dávat pozor, aby…"

Na co se musí dávat pozor, uviděli v přímém přenosu. Noční vítr totiž došel doprostřed mostu, přesně do bodu, kde se oblouk lávky začínal svažovat na druhou stranu. Udělal ještě jeden odvážný krok, pak ale dostal smyk. Hřebec nahlas zahýkal – jako by byl nějaká bojácná klisna – a pak spadnul na zadek. S kopyty ve vzduchu se sklouzl přes mostní oblouk na druhou stranu. Když dorazil ke schodům, sjel je jeden po druhém tak, až to pleskalo, přičemž na každém schodu hlasitě zahekal. Konečně se dostal na druhý břeh. Chvíli zůstal mlčky sedět. Poté vstal a zatřepal hřívou.

„Tak jsem tady," oznámil.

Ostatní koně na něho napjatě hleděli, snad ani nedýchali. Byli k smrti vyděšení. Ale nyní, když vstal a otřepal se, propukli v hlasité ržání.

„To bylo vtipné, tati," volala Stella. „Udělej to ještě jednou!"

„Teď ty, a udělej to líp," odpověděl Noční vítr trochu uraženě.

Nyní bylo na ostatních, aby prokázali odvahu. Stella se skutečně odhodlala jít jako první. Ostatní její přechod sledovali s velkým vzrušením. Dostala se až do středu mostku. Na chvíli se tam zastavila a pohupovala se tam a zpět.

„Klidně spadni! Chytím tě!“ volal Noční vítr.

Stella chvíli váhala. Pak se posadila na zadek a začala klouzat. Přitom hlasitě křičela. Noční vítr vyskočil směrem k ní a svým tělem ji zabrzdil. Poté jí pomohl na nohy. Stella potřásla hřívou a zasmála se.

„To byla zábava!“ zvolala.

Ostatní vzrušeně přešlapovali z kopyta na kopyto.

„Další, prosím!“ nařídil Noční vítr.

K přechodu se odhodlal Drobek, poté Rocky a Alba. Noční vítr stál na druhé straně, povzbuzoval ostatní a chytal je, když dostali smyk. Nakonec stála na břehu už jenom Peggy.

„Dělejte si, co chcete. Tam mě nedostanete ani párem volů,“ naříkala vysokým hlasem. „Ten most není dělaný pro tak velké a těžké koně, jako jsem já. Proboří se a já spadnu do vody.“

„Ale no tak!“ volala Alba. „Všichni jsme to zvládli.“

„Beze mě,“ odmítla to Peggy. „To raději půjdu zpátky do cirkusu.“

„To teda ne!“ zařval Drobek. „Jen si vzpomeň na našeho zlého krotitele Viktora. A pomysli na ředitele cirkusu Carlose. Ten by tě zmlátil bičem, kdybys neposlechla!“

Peggy vystrčila spodní pysk a zamyšleně přežvykovala.

„Máte pravdu!“ zafrkala po chvíli. „Není nic horšího než cirkus.“

„Pojď, my ti pomůžeme,“ pobídla ji Alba. „Uděláme to společně. Půjdu před tebou a Noční vítr za tebou.“

„Pak ale budeme ještě těžší," namítla Peggy.

„Ale když spadneme, spadneme společně," podotkl Noční vítr.

Přešli oba zpátky k Peggy, aby ji doprovodili na most. Udělali to tak, jak se domluvili. Alba šla před Peggy, aby ji nasměrovala a Peggy se jí mohla držet, a Noční vítr ji opatrně, krok po kroku posunoval vpřed.

„Jejda, je to tady kluzké!" zakřičel najednou Noční vítr. A pak se stalo přesně to, co se mu stalo i poprvé: uprostřed lávky opět ztratil rovnováhu. Vykřikl a narazil do Peggy. Ta spadla na zadek a sklouzla Albě mezi nohy. Takhle se všichni tři dostali smykem a s hlasitým ržáním na druhou stranu. Chvíli jim trvalo, než se rozpletli a každý našel svoje tělo a končetiny.

Drobek smíchy slzel.

„Jaké velkolepé cirkusové představení," pronesl.

Když se všichni ve zdraví dostali na druhou stranu řeky, pokračovali husím pochodem dál. Z mraků nyní padal sníh v obrovských, nadýchaných vločkách, až měli dojem, že se z oblohy valí celé kusy sněhu. Peggy byla ihned úplně celá bílá. Zastavila se a otřepala. „Vždyť nic nevidím!"

„Tak já půjdu první," nabídl se Noční vítr. „Jsem zatím zasněžený ze všech nejméně."

Peggy mu ráda přenechala své místo. V okamžení měl ale i Noční vítr barvu šimla. Odhodlaně pokračoval v čele skupiny, poté převzala velení Alba, potom zase Peggy, a nakonec opět Noční vítr. Jen hříbata

a malý Drobek pokračovali dál na stejných pozicích. Hříbata byla ještě příliš malá a jejich srst tenká, a Drobek by při své velikosti moc sněhu nezachytil.

„Podívejte. Myslím, že tamhle vzadu už je Svobodný les," zamručela Alba. Sotva dokázala pohybovat rty. Už byli úplně promrzlí. Na řasách jim visely malé kousíčky ledu. Noční vítr vzhlédl a setřásl si z hřívy sníh. I on měl téměř zamrzlý obličej.

„Nic nevidím," bručel. „Ale když to říkáš…"

Sotva se odvážil otevřít tlamu, protože se mu tam ihned dostávaly sněhové vločky. Řasy měl slepené jinovatkou. Led mu visel i z nozder.

Alba zamžourala dopředu vedle Peggyina těla.

„Ale ano. Už to vidím zřetelněji," prohlásila. „Jsou tam černé obrysy. To musí být stromy."

Noční vítr okamžitě přidal do kroku. Sníh mu dosahoval až ke kolenům a on musel vysoko zvedat nohy, aby mohl vůbec jít. Malí koně byli rádi, že mohou klást nohy do jeho šlépějí.

Čím víc se blížili, tím jasněji Alba rozpoznávala jednotlivé stromy. Měla pravdu. Ležel před nimi Svobodný les. Malé stádo se z posledních sil probojovalo vysokými závějemi ležícími před stromy a konečně se dostalo do lesa. Jak očekávali, stromy jim poskytly ochranu před padajícím sněhem. Jejich koruny a jehličí sníh zadržely a vytvořily nad nimi střechu. V lese byla sněhová pokrývka na zemi ještě tenká. Takhle se mohli dostat k trávě, která rostla pod stromy.

„Ukážu vám, jak se to dělá," prohlásila Alba a začala hrabat kopyty. Podařilo se jí rychle odkrýt trávu

před sebou a začala ji okusovat. Rocky se Stellou bílou klisnu napodobili. Také Drobek a Peggy, kteří ještě nezažili na svobodě ani jednu zimu, ten trik vyzkoušeli. Peggy svými velkými kopyty odkryla hodně trávy najednou, takže stačila také pro Drobka, pro něhož bylo takové počínání o dost náročnější. Noční vítr s Albou se postarali o svá hříbata. S vervou spásali co nejvíce stébel, ale ani tak se nenasytili. Tráva byla slabá a rostla jenom někde. Alba si dělala starosti, co budou dělat, pokud sněhu napadne ještě víc a studený vítr promění celé plochy půdy v led. Ale raději o tom nemluvila, protože nechtěla svá hříbátka vyděsit. Jeden pohled na Nočního větra však stačil k tomu, aby věděla, že i jeho trápí obavy.

Nastala noc. Na krajinu se snesla tma a zahalila les jako černý mrak. Alba si odlehčila zadní nohu a zavřela oči. Cítila, že má pod břichem hříbata. Rocky žužlal její struk, ale skoro nepil. Stella už spala. Opřela se o Albinu zadní nohu a nehýbala se. Všichni byli z dlouhého putování velmi unavení.

Uprostřed noci se Alba s úlekem probudila. Něco nad ní hlasitě zapraskalo. Pak přímo vedle ní spadla na zem větev. Sníh se rozvířil, menší větve padaly přes Albu z výšky dolů a dost ji poškrábaly. Bylo to jen o vlásek – ta mohutná větev málem skončila přímo na ní.

Bílá klisna vykřikla. Ihned se probudili i ostatní koně.

„Dobré nebe! Stalo se ti něco?“ zvolal Noční vítr vyděšeně.

„Ne, neměj strach. Ta větev spadla těsně…“

Dál se nedostala. Přesně v ten okamžik totiž zapraskala další větev. Noční vítr uskočil stranou. Ostatní se skrčili a zatáhli hlavu.

„Co to je?“ zeptal se Rocky vystrašeně.

„Sníh na stromech už je moc těžký,“ zvolala Peggy. „Lámou se větve.“

„Nebude to trvat dlouho a může se stát, že spadne celý strom,“ napadlo Albu.

Všichni vyděšeně zírali do temného lesa. V tu chvíli něco zapraskalo ještě hlasitěji. Dřevo se rozlomilo a bylo slyšet, jak spadl celý kmen.

Hrůzou na okamžik zadrželi dech.

„Musíme odsud!“ zvolala Peggy vystrašeně.

Ano, s tím všichni souhlasili. Jeden po druhém utíkali před praskajícími a padajícími stromy ven z lesa. Na louce, která ležela za ním, se zase setkali. Stále hustě sněžilo.

„Co jenom budeme dělat?“ naříkala Stella. „M… mně… mně je taková zima.“

„A já mám hlad,“ přidal se Rocky.

Alba, Noční vítr, Drobek a Peggy si vyměnili bezradné pohledy.

„Nářek ničemu nepomůže,“ prohlásil Noční vítr. „V zimě se musíme spokojit s tím, co máme. A to je bohužel v tuhle chvíli jenom sníh.“

Hříbata žalostně zaržála.

„Pojďte sem, vy divocí koníci,“ vyzvala je Alba láskyplně. „Uděláme to jako všichni koně, kteří žijí na svobodě. Vytvoříme řadu. Malí půjdou doprostřed,

pak Drobek a Peggy, a já s Nočním větrem budeme na krajích. Pak se vyměníme. Já půjdu dál do středu, potom zase na druhou stranu zvnějšku, a tak dále a tak dále. Jenom vy malí zůstanete tam, kde jste, souhlasíte?“

Stella přikývla.

„Jenže já mám stejně pořád hlad,“ stěžoval si Rocky. S tím mu ale nikdo pomoct nedokázal.